

БАТА ПЕТАК

Лево су клизили облаци тог августа ка руменилу запада, опијајући складом боја. Тишина се прикрадала, споро, умирујуће. По неки цвркут, шум трске, крчки лом таласа око пловка...

- Ту си!

Насмешио сам се задовољно, пратећи погледом извијање рибљих пераја, док сам је лагано наводио према обали. Врба је шапутала својим сузоликим листовима и ту и тамо додиривала по којом тананом граном површину модрозелене воде.

Тада сам га угледао. Наслоњен на чворнато врбово стабло, преплануо, босоног, са косом попут развршеног жита. Тамним, радозналим погледом ме је посматрао. Мало се тргнуо, чинило се уплашено, када сам кренуо према њему. Био сам и сам изненађен његовим присуством, али сам се трудио да се то не примети. Гутао је, уста помало стиснутих од неизговорених речи, ваљда.

Посматрао сам вижљасте стас дечака и помислио да сам ипак ја старији, па му рекох:

- Здраво, ја сам Велиша.

Показао сам на тек уловљеног шарана који се праћакао по трави.

- Леп комад, јел' да?

- Јесте.

Проговорио је бојажљиво.

- Баш добар.

Сад већ смелије, па начини неколико корака по летњој прашини да би нас поближе одмерио. Тако сам упознао Бату који је живео, како је сам рекао, ту близу на салашу, показујући правцем преко орања, мада се осим пар багремова у даљини ништа друго није видело. Завршио је четврти разред и ситним испрекиданим гласом ми је испричао како више неће ићи у школу јер, како кажу, то је сасвим довољно за некога као што је он.

- А, какав си то ти?

Питао сам.

Објаснио ми је да је сиромашан и не баш паметан, како кажу.

- А, ко то теби каже?

Питао сам, чудећи се.

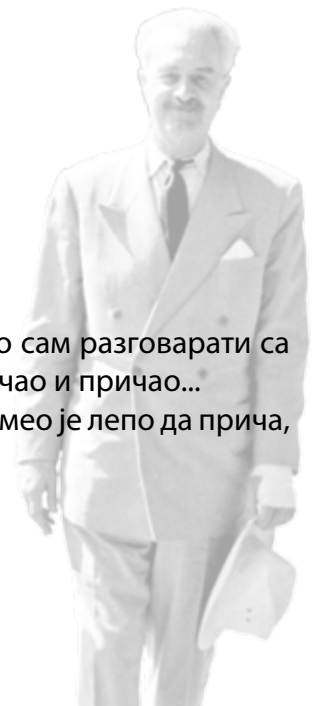
- Па...

Развлачио је тихо.

- Сви...

Видео сам да се смркава. Требао сам већ увелико кренути кући, али желео сам разговорати са овим дечаком прашњавог лица и тужних тамних очију. Питао сам га, а он је причао и причао...

Имао је седморо браће и сестара, оца, мајку, мало земље, краву, козе, прасиће. Умео је лепо да прича, течно, разговетно, занимљиво.

- А, шта ти је најтеже да радиш?

Питао сам.

- Ништа ми није тешко.

Одговорио је.

- А, шта ти је тешко у школи?

- Па, ништа- застао је мало.- Можда мало математика и ..

- Шта и, кажи.

Био сам упоран.

- Не воле ме деца у школи, ваљда зато што...

Поново је ућутао.

Сове су већ тихо прелетале сумраком. Морао сам кренути.

Гледао сам за њим како се удаљава преко орања познатим путем, све док се није претворио у нејасну тачкицу на хоризонту.

Сутрадан ме је већ чекао дробећи међу длановима кукурузну погачу.

- За мамац.

Насмејао се. Било му је драго што сам дошао, мени још више, јер сам видео како иза леђа гужва листове свеске из математике. Наместио сам блинкер и седосмо под врбу. Некада сам маштао да постанем учитељ. Стрпљиво сам исписивао бројеве и разломке, што по књизи, што по табли од прашине коју смо направили. Бата је био добар ученик. Брзо је учио. Очи су му светлеле од искрица задовољства. Рекао ми је да сам добар, а ја сам тврдио да је то управо он, због жеље да научи, да схвати, да савлада, да се избори за знање.

Дружили смо се скоро свакодневно. Упознао сам његову породицу, мајку, уморну, тиху, насмејану жену. Одвео сам га у мој дом, чија су врата отворена свој деци овога света, како умеју да кажу моји родитељи. Скромност и топлина мога дома му је помогла да ми се повери сасвим, најискреније. Стидео се што није имао школску торбу, патике, јакну... што је често долазио каљав, мокар, понекад и гладан. Смејали су му се, ругали, избегавали га...

-Ти баш имаш среће, Батане! Насмејао сам се. – Што ја баш некако пребрзо растем, на невољу мојих, па сам тако још брже израстао и одећу и обућу и остало битно и небитно, па је сасвим сачувано, као ново.

Решили смо тај проблем, као и многе остале, колико смо могли.

Завршавам осми разред и поносно гледам Бату - Петака.

Поделићемо ми још много тога, док живот своје путеве утире.

ВИВ Раванград 2010
ВЕЉКОВИ
ДАНИ

I награда
Велиша Голубовић
8 разред

Основна школа Иса Бајић Кула